

MARIËTTE MIDDELBEEK

Sterrenstatus

ABCOUDE

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

Ik heb een talent om me op belangrijke dagen te verslapen. In het weekend spring ik om halfacht uit de veren, maar als het er echt op aankomt, ben ik met een kanon nog niet wakker te krijgen.

Zoals vandaag. Als ik op de wekker kijk, is het drie minuten over halfnegen. Een onaangename gedachte begint zich in mijn hoofd te nestelen, maar even zweef ik nog in dat heerlijke moment tussen slapen en wakker worden waarin dat soort gedachtes geen betekenis hebben.

Des te harder komt de klap aan.

Over precies zevenentwintig minuten begint mijn interview en aangezien ik niet tien minuten geleden al in de auto ben gestapt, kom ik hopeloos te laat!

Ik spring overeind, breek bijna mijn nek als mijn been in het dekbed blijft haken, maar bereik uiteindelijk heelhuids de badkamer. Ik gun mezelf maximaal twee minuten om te douchen. Het worden er drie als ik in de haast tandpasta in mijn haar smeer en – oh, bah – shampoo op mijn tandenborstel.

Nu moet ik kiezen: mijn haar föhnen of me opmaken. Het wordt opmaken. Ik zie eruit als een spook met mijn witte huid en zwarte kringen en als ik niet snel mijn hoofd dichtplamuur, rent Steven straks gillend voor me weg.

Mijn hart hamert in mijn keel als het beeld van Steven van den Boogaard op mijn netvlies verschijnt. Met trillende hand probeer ik mascara aan te brengen, wat wonder boven wonder redelijk lukt. Al zes weken staat Stevens eerste single op nummer één in de hitlijst en het ziet ernaar uit dat daar nog wel eens zes weken bij gaan komen. Het land gaat plat voor de sexy zanger met de blauwste ogen van het noordelijk halfrond en ik, Cécile Brugman, heb vandaag de eer hem te interviewen!

Dat wil zeggen, als ik honderdvijftig rijd en de gebruikelijke files er nét vandaag niet staan.

Ik bekijk mijn gezicht in de spiegel, borstel met mijn vingers mijn donkerblonde haar een beetje en beslis dat ik er voor een spook best mee door kan. Vervolgens trek ik de hippe outfit aan die ik gisteravond al heb uitgezocht en ren naar beneden. Lang leve de Senseo, die mij binnen twee minuten van een kop kof-

fië voorziet. Tijd om te ontbijten heb ik niet, maar als ik niet even drie slokken koffie neem, kan ik net zo goed niet verschijnen bij dat interview. Het is mijn noodzakelijke brandstof.

Ik keer mijn tas ondersteboven en check de inhoud. Voicerecorder, present. Agenda, present. Routebeschrijving, present. Rode lippenstift... hm. Ik rommel driftig tussen papertjes, pennen en pakjes kauwgom. Ah, lippenstift present. Autosleutels... Oh, shit!

‘Bram!’ roep ik dreigend. Mijn chocoladebruine labrador kijkt met zijn trouwe ogen naar me op, terwijl zijn kaken een blauwe sleutelhanger vermorzelen. Met een snoekduik ben ik bij hem en n et voor de sleutel zelf ten prooi valt aan zijn kiezen, heb ik hem te pakken. Ik trek, maar Bram is sterker. ‘Los!’ zeg ik streng, zoals ik dat drie jaar geleden op de hondencursus heb geleerd. Net als toen weigert Bram ook nu om te luisteren. Hij vindt het een machtig leuk spelletje en kwispelt mijn halfvolle koffiekopje omver, terwijl hij als een speelse puppy aan de sleutel trekt. Ik kreun zachtjes, laat de sleutel los en probeer te redden wat er te redden valt, maar de koffie verdwijnt in het hout van de tafel en

laat een donkerbruine vlek achter, die er hoogstwaarschijnlijk nooit meer uit gaat. Mijn vader had gelijk: ik had de tafel moeten lakken.

Ik vloek hartgrondig, waar Bram zo van schrikt dat hij de uitgekauwde sleutelhanger – mét sleutel, godzijdank – voor mijn voeten legt en braaf zijn mand opzoekt. Verteerd door schuldgevoel verlaat ik mijn huis.

De volgende ramp dient zich aan. Ada Zweering, mijn buurvrouw, heeft mij in het vizier. Ze is haar gazon aan het kammen, maar iedereen weet dat dat slechts een dekmantel is om de hele buurt in de gaten te kunnen houden. Haar haviksogen doen de rest. Ik voel ze in mijn rug priemen als ik de deur op slot draai.

‘Goedemorgen, Cécile,’ klinkt het krakend achter me.

‘Dag, mevrouw Zweering. Het spijt me, maar ik heb niet veel tijd vandaag.’

‘Iedereen is altijd maar zo druk,’ begint ze haar klaagzang. ‘Iedereen vindt zichzelf zo belangrijk.’

Ik heb veel zin om te zeggen dat ik mijn eigen bezigheden inderdaad duizendmaal belangrijker acht dan die van haar, maar ik houd

me in. Ada's man Sjef zorgt voor Bram als ik moet werken – zoals vandaag – en ik ben bang dat hij me op zoek laat gaan naar een nieuwe oppas als ik zijn vrouw ook maar een heel klein beetje beledig. Niemand begrijpt waarom, maar hij schijnt echt van haar te houden.

‘Ik zag dat gisteravond al vroeg de gordijnen dicht waren.’ Ada trekt veelbetekenend haar wenkbrauwen op. Heerlijk, dat dorpsleven. Sociale controle staat hier hoog in het vaandel.

Ik glimlach overdreven vriendelijk. ‘Dat had u goed gezien, mevrouw Zweering. Het spijt me, ik moet nu echt weg.’ Snel stap ik in mijn knalgele Ford Ka – door mij liefdevol mijn ‘KANarie’ gedoopt – en scheur weg.

De files staan er natuurlijk wel en hoewel ik nijdig toeter naar alles en iedereen, lossen ze zich niet spontaan op. Heel Nederland blijkt vandaag naar Amsterdam te moeten.

In gedachten oefen ik wat ik ga zeggen, terwijl ik mijn mobieltje uit mijn tas haal. Mijn headset ligt waar hij altijd ligt: in de bovenste la van mijn bureau. Maar ik dreig minstens een halfuur te laat te komen en dus moet ik bellen. Ik waag het erop.

‘Maarten Terheijde.’

‘Hai, Maarten,’ zeg ik populair. ‘Met Cécile.’

‘...’

‘Van Ins&Outs.’

‘Oh, Cécile! Hallo. We vroegen ons al af waar je blijft.’

Ik giechel zenuwachtig. ‘Ja, je raadt het nooit. Nét vandaag is er natuurlijk een mega-ongeluk gebeurd. Ik sta hartstikke vast op de A1.’

Hij vindt het minder grappig dan ik. ‘Ik heb helemaal niets gehoord over een ongeluk. We wachten op je.’

‘Het is net gebeurd, vlak voor m’n neus,’ lieg ik. ‘Ik heb nog mazzel dat ik er niet bij betrokken ben. Ik probeer er zo snel mogelijk te zijn, maar het zal zeker nog wel een halfuur duren.’

De irritatie druipt van zijn stem als hij zegt: ‘Ik zal kijken of ik de planning kan aanpassen. Maar je bent zéker niet de enige journalist vandaag.’ Dat laatste klinkt venijnig en ik voel me een miezerige mug. Gedwee knik ik, maar dat kan hij natuurlijk niet zien.

‘Het spijt me,’ piep ik nog, maar Maarten verbreekt de verbinding al. Lekkere indruk maak ik weer.

Tot overmaat van ramp vang ik een blik op van mezelf in de achteruitkijkspiegel. Mijn haar vertoont opvallend veel overeenkomsten met een pluk helmgras en ik kan wel huilen. Deze dag wordt een grote ramp en ik kan niets doen om dat te voorkomen.

Uiteindelijk parkeer ik de KAnarie drie kwartier te laat voor de ingang van de studio waar Steven die dag interviews geeft. Ik probeer mijn haar te fixen, maar dat is onbegonnen werk. Ik prop alles in een elastiekje, hoop dat pluizige sprieten de nieuwe mode zijn en stap uit. Daarbij weet ik een gat ter grootte van een banaan in mijn panty te trekken, doordat ik blijf haken achter dat ellendige hendeltje van de stoel. Precies tussen de bovenkant van mijn laars en de onderkant van mijn rok; op de plek waar je normaal gesproken panty zou verwachten, zie je nu een onfatsoenlijk groot stuk van mijn melkfleswitte been. Fantastisch. Een extra panty ligt waar hij altijd ligt: in de bovenste la van mijn kledingkast.

Hopend dat Steven vandaag zijn contactlenzen is vergeten (of dat hij niet naar mijn benen zal kijken, wat gezien zijn reputatie zo goed als onmogelijk is), loop ik naar de in-

gang. Een langbenig, blondharig schepsel dat verdacht veel aan een fotomodel doet denken, gaat net voor mij naar binnen. Haar haar zit perfect, haar panty is heel en natuurlijk had zij vanochtend wel een uur of drie de tijd om haar make-up tot in de puntjes verzorgd aan te brengen. Het tijdschrift onder haar arm zegt voldoende: deze perfectie-op-poten komt Steven interviewen voor Star, onze grootste concurrent. Ze laat de deur in mijn gezicht dichtvallen.

‘Oké, Céline.’

‘Cé-.’

Steven negeert me volkomen. ‘Laten we beginnen, want we zijn al laat.’ Zijn gefronste wenkbrauwen wrijven dat gegeven er nog eens flink in. ‘Zeg het maar. Wat wil je weten?’

Ik open mijn papiertje met vragen. Geachte mevrouw Brugman, lees ik. Hartelijk dank voor uw bestelling bij... Oh nee. Nee, nee, nee. Néé! De vragen die ik gisteren had bedacht, liggen nog thuis. Ik wil niet arrogant overkomen, maar ik ben best goed in het bedenken van vragen. Niet voor niets beschouw ik mezelf graag als sterreporter van Ins&Outs;

een mening die mijn hoofdredacteur lijkt te delen, aangezien ze mij de allergrootste *celebs* toevertrouwt. Maar zonder vragenlijstje ben ik nergens. Ik grijns dommig naar Steven en probeer me te herinneren wat ik had verzonnen.

Dat lukt niet. Dan maar de reddingsboeien, zoals mijn docent journalistiek ze ooit noemde. Vragen om tijd te rekken. Vragen die altijd kunnen.

‘Wat is je sterrenbeeld?’ hoor ik mezelf vragen.

Stevens gezichtsuitdrukking verandert van spottend in ronduit misprijzend. ‘Hoezo?’

‘Dat zegt veel over je, eh... karakter.’ Ik schraap mijn droge keel. ‘En daar willen onze lezers veel over weten. Je karakter.’

‘Maagd.’

‘Juist. En ben je ook echt een Maagd?’ Mijn wangen gloeien en de tweeledige betekenis van mijn vraag ontgaat ons geen van beiden.

‘Dat hangt ervanaf wat je onder een Maagd verstaat,’ zegt Steven langzaam, alsof hij de vernedering nét even langer wil laten duren dan strikt noodzakelijk.

Ik begin ijverig wat dingen op te dreunen. ‘Maagden zijn vaak zorgvuldig, kritisch, cor-